

Sygn. akt I C 1520/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Bogumiła Tabor

Protokolant: Anna Hujdus

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2013 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. P. i K. P.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

- 1) uznaje umowę darowizny zawartą w dniu 18 stycznia 2012 roku pomiędzy pozwanymi M. P. i K. P. a dłużnikami R. P. (1) i U. P., sporządzoną w formie aktu notarialnego w Kancelarii Notarialnej w W. przez notariusza R. F., Repertorium(...), numer (...), za bezskuteczną w stosunku do strony powodowej (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W., której służy wierzytelność określona nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 marca 2012 roku, sygn. akt I Nc 52/12,
- 2) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 6.000 zł (sześć tysięcy złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) koszty zastępstwa prawnego między stronami znosi wzajemnie.

Sygn. akt I C 1520/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa - (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. wystąpiła o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niej umowę darowizny zawartą w dniu 18 stycznia 2012 r. pomiędzy pozwanymi M. P. i K. P. oraz dłużnikami R. P. (1) i U. P., sporządzoną w formie aktu notarialnego w Kancelarii Notarialnej w W. przez notariusza R. F., Repertorium (...), numer (...) wskazując, iż służy jej wierzytelność określona nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 marca 2012 r., sygn. akt I Nc 52/12.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż posiada tytuł egzekucyjny – nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 marca 2012 r., sygn. I Nc 52/12 wydany przeciwko R. P. (1) i U. P. oraz że nakazem tym zasądzono od nich solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 251.553,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 lutego 2012 r. do dnia zapłaty a także koszty postępowania w kwocie 10.345 zł.

Powodowa spółka oświadczyła, że dłużnicy nie uregulowali należności wynikającej z nakazu zapłaty więc wystąpiła z wnioskiem do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. M. J. o wszczęcie egzekucji z majątku dłużników.

Twierdziła, że jedynym składnikiem majątku dłużników, z którego mogło nastąpić zaspokojenie się wierzyciela, był lokal mieszkalny - przedmiot darowizny na rzecz pozwanych.

Według strony powodowej bezskuteczność postępowania egzekucyjnego wynika z powodu umowy darowizny dłużników R. P. (1) i U. P. w dniu 18 stycznia 2012 r. na rzecz pozwanych po 1/2 części lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni użytkowej (...) wraz z przynależnym strychem o powierzchni użytkowej (...) i komórką usytuowaną na zewnątrz budynku o powierzchni (...) położonego w W. przy ul. (...).

Twierdziła, że dłużnicy R. P. (1) i U. P. darując pozwany lokal mieszkalny po 1/2 części działali z pokrzywdzeniem strony powodowej jako wierzyciela mając tego pełną świadomość tym bardziej, że zaległości płatnicze dłużników leżące u podstaw wydania nakazu zapłaty występowały już w sierpniu 2011 r., a darowizna nastąpiła w stosunku do osób bliskich, gdyż pozwani są synami dłużników.

Uważała, iż istnieje również domniemanie, że pozwani posiadali wiedzę o zamiarze pokrzywdzenia strony powodowej (wierzyciela) przez dłużników zatem powołane okoliczności uzasadniają odpowiedzialność pozwanych wynikającą z treści art. 527 k.c. i 528 k.c.

Pozwani K. P. i M. P. wnieśli odpowiedź na pozew pismem z dnia 6 sierpnia 2012 r.

Zostali wezwani do usunięcia braków formalnych tego pisma poprzez nadesłanie odpisu owego pisma wraz z załącznikami.

Zarządzeniem z dnia 17 września 2012 r. pismo zawierające odpowiedź na pozew zostało zwrócone wskutek nieusunięcia wskazanych braków.

Pozwani wnieśli oddzielnie odpowiedzi na pozew po upływie 14 dniowego terminu liczonego od dnia doręczenia im odpisu pozwu. W takiej sytuacji podniesione w nich zarzuty uznano za spóźnione.

Pismem z dnia 18 grudnia 2012 r. strona powodowa wskazała, iż zmienia żądanie pozwu w ten sposób, że wnosi o uznanie za bezskuteczną umowy darowizny z dnia 18 stycznia 2012 r. dotyczącej nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) czego konsekwencją jest cofnięcie pierwotnego roszczenia. Zmianę powództwa uzasadniała niewłaściwym wskazaniem w pozwie numeru ulicy, przy której położona jest nieruchomość.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 marca 2012 r. w sprawie sygn. akt I Nc 52/12 Sąd Okręgowy w W. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym nakazano R. P. (1) i U. P. zapłacić solidarnie na rzecz strony powodowej (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. kwotę 251.553,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 lutego 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 10.345 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wnieść w tym terminie zarzuty.

dowód: - nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 9 marca 2012 r. wydany

przez Sąd Okręgowy w W. w sprawie sygn. akt. I Nc 52/12 (k. 6)

Podstawę wydania owego nakazu zapłaty stanowiły zaległości płatnicze dłużników wynikające z trzech umów leasingu, które pismami z dnia 3 września 2011 r. zostały wypowiedziane.

dowód: - wypowiedzenie umowy leasingu nr (...) z

dnia 12.08.2008 r. (k. 17);

- wypowiedzenie umowy leasingu nr (...) z dnia

12 .08.2008 r. (k. 18);

- wypowiedzenie umowy leasingu nr (...) z dnia

21.07.2008 r. (k. 19)

R. P. (1) i U. P. zaskarżyli wydany nakaz zapłaty wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości.

dowód: - zarzuty od nakazu zapłaty z dnia 30 marca 2012 r. (k. 840);

Nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 9 marca 2012 r. Sądu Okręgowego w W., sygn. akt. I Nc 52/12 został utrzymany w mocy.

/bezsporne/

Dłużnicy nie uregulowali należności wynikających z nakazu zapłaty.

Strona powodowa wystąpiła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W.M. J.o wszczęcie egzekucji z majątku dłużników.

Postępowanie egzekucyjne okazało się bezskuteczne.

/bezsporne/

Jedynym składnikiem majątku dłużników był lokal mieszkalny nr (...) położony w W. przy ul. (...).

W dniu 18 stycznia 2012 r. dłużnicy R. P. (1) i U. P. darowali synom - pozwanym M. P. i K. P. po 1/2 części udziałów lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni użytkowej (...) wraz z przynależnym strychem o powierzchni użytkowej (...) i komórką usytuowaną na zewnątrz budynku mieszkalnego o powierzchni użytkowej 3,65 m² położonego w W. przy ul. (...), objętego księgą wieczystą Kw nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w W. (...) Wydział Ksiąg Wieczystych, z własnością którego to lokalu związany jest udział wynoszący (...) części we wspólnych częściach budynku i urządzeniach oraz działce gruntu wpisany do księgi wieczystej prowadzonej przez ten sam Sąd pod nr KW (...).

Obdarowani zamieszkiwali w W. przy ul. (...).

dowód: - umowa darowizny z dnia 18 stycznia 2012 r. Rep. (...)

(k. 8-11)

Stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie dokumentów, których treści strony nie kwestionowały.

Dowód z zeznań świadków A. P. (1) i A. P. (2) został pominięty z uwagi na brak wskazania w piśmie z dnia 23 stycznia 2013 r. okoliczności, na które świadkowie mieliby zostać przesłuchani.

Nie podlegał uwzględnieniu wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania pozwanych z uwagi na brak istotnego znaczenia ich zeznań wobec istniejącego domniemania (art. 527 § 3 k.p.c.), iż pozwani posiadali wiedzę o zamiarze pokrzywdzenia strony powodowej przez dłużników – rodziców pozwanych, z którymi zamieszkiwali.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zgłoszonej przez stronę powodową zmiany powództwa uregulowanej w treści przepisu art. 193 k.p.c.

Wskazać należy, że zmiana powództwa to zmiana jego istotnych elementów, tj. żądania oraz podstawy prawnej i faktycznej. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., sygn. IV CK 298/05).

Czynności procesowe polegające na sprostowaniu, doprecyzowaniu czy też bliższym określeniu żądania nie stanowią zmiany powództwa w rozumieniu art. 193 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2010 r., sygn. II CSK 645/09).

Z akt sprawy wynika, że strona powodowa błędnie określiła w pozwie numer ulicy, przy której położona jest nieruchomość będąca przedmiotem darowizny z dnia 18 stycznia 2012 r. i zamiast numeru (...) wpisała numer(...).

Okoliczność ta wynika z dołączonej do pozwu umowy darowizny z dnia 18 stycznia 2012 r., w której widnieje prawidłowy numer ulicy.

Nadto zgodne są pozostałe dane nieruchomości zatem brak było podstaw do przyjęcia zmiany powództwa.

Pismo strony powodowej z dnia 18 grudnia 2012 r. zatytułowane „zmiana powództwa” należało zatem potraktować jako sprostowanie zważywszy, iż strona powodowa nie zmieniła istotnych elementów żądania, jego podstawy prawnej ani faktycznej lecz nadal wносиła o uznanie umowy darowizny z dnia 18 stycznia 2012 r. za bezskuteczną określając prawidłowo numer ulicy nieruchomości będącej przedmiotem darowizny.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi przepis art. 527 § 1 k.c., zgodnie z którym, gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

Z § 2 art. 527 k.c. wynika, że czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności.

Z kolei według art. 527 § 3 k.c. , jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Celem instytucji skargi pauliańskiej jest ochrona interesów wierzyciela na wypadek nielojalnego czy wręcz nieuczciwego postępowania dłużnika, który z pokrzywdzeniem wierzyciela wyzbywa się składników swego majątku na rzecz osób trzecich lub majątek ten obciąża, zaciągając kolejne zobowiązania i w ten sposób stwarza lub pogłębia stan swojej niewypłacalności.

Przesłankami warunkującymi możliwość skorzystania przez uprawnionego z ochrony pauliańskiej są:

- 1) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności;
- 2) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią;
- 3) pokrzywdzenie wierzyciela wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika;
- 4) dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela;
- 5) uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią;
- 6) działanie osoby trzeciej w złej wierze.

Dla zastosowania skargi pauliańskiej wszystkie wymienione przesłanki muszą wystąpić kumulatywnie, a ciężar ich udowodnienia co do zasady – zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. - obciąża wierzyciela, który jest uprawniony do zaskarżenia czynności prawnej dłużnika.

Judykatura stoi na stanowisku, że wierzytelność chroniona skargą pauliańską powinna być skonkretyzowana. W wyroku z 27 listopada 2003 r. (III CKN 355/01, LEX nr 359441) Sąd Najwyższy stwierdził, że precyzacja wierzytelności (obejmująca przynajmniej jej istnienie, tytuł prawny wierzytelności i wysokość) należy do wierzyciela bowiem

wierzyciel wyznacza w skardze z art. 527 k.c. przedmiot ochrony pauliańskiej. Jedną z przesłanek uznania czynności prawnej za bezskuteczną jest wykazanie, że przysługująca powodowi wobec określonego dłużnika wierzytelność jest realna i skonkretyzowana, a nie hipotetyczna.

Strona powodowa sprostowała powyższemu obowiązkowi, gdyż przedstawiła odpis nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 9 marca (...). wydany przez Sąd Okręgowy w W. w sprawie sygn. akt. I Nc 52/12, którym nakazano dłużnikom R. P. (1) i U. P. zapłacić na rzecz strony powodowej kwotę 251.553,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 lutego 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 10.345 zł tytułem kosztów procesu oraz oświadczyła, iż na skutek zarzutów dłużników od nakazu zapłaty sprawa zakończyła się wyrokiem utrzymującym w mocy wydany nakaz zapłaty, czego pozwani nie zakwestionowali.

W świetle art. 527 § 1 k.c. przedmiotem zaskarżenia w ramach akcji pauliańskiej może być tylko czynność prawna dłużnika, dokonana przez niego albo w jego imieniu przez zastępcę ustawowego, pełnomocnika lub prokurenta.

Zaskarżeniu w ramach akcji pauliańskiej mogą podlegać w zasadzie wszelkie czynności prawne o charakterze rozporządzającym lub zobowiązującym – rozporządzającym, jednocześnie przysparzające korzyści osobie trzeciej i powodujące krzywdzące dla wierzycieli pomniejszenie majątku dłużnika. Mogą to być nie tylko czynności nieodpłatne, ale także odpłatne, a nawet ekwiwalentne.

Niewątpliwym jest, iż w niniejszej sprawie przedmiotem uznania za bezskuteczną jest umowa darowizny, zawarta w dniu 18 stycznia 2012 roku w W. w formie aktu notarialnego w Kancelarii Notarialnej w W. przed notariuszem R. F. pomiędzy R. P. (1) i U. P. oraz M. P. i K. P., na podstawie której R. P. (1) i U. P. darowali pozwanym po 1/2 części nieruchomości lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...).

Ochrona pauliańska przysługuje wtedy, gdy dłużnik dokonał czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzycieli. Wynika to wprost z art. 527 § 2 k.c., który stanowi, że czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli wówczas, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był poprzednio.

Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia niewypłacalności.

W judykaturze przyjmuje się na ogół, że niewypłacalność dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 k.c. oznacza taki stan majątku dłużnika, w którym egzekucja nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko temu dłużnikowi (wyrok Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2000 roku, III CKN 554/98, LEX nr 52736).

Biorąc pod uwagę, że przedmiotem zaskarżenia może być czynność prawna powodująca niewypłacalność dłużnika lub powiększenie jego niewypłacalności, w orzecznictwie sformułowano ogólną tezę, iż pokrzywdzenie wierzycieli powstaje na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (wyrok Sądu Najwyższego z 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/00, LEX nr 53110). Pomiedzy czynnością prawną dłużnika, jego niewypłacalnością oraz pokrzywdzeniem wierzyciela musi zachodzić określony związek przyczynowy. Nie chodzi przy tym o adekwatny związek przyczynowy lecz o to, by dokonanie przez dłużnika czynności prawnej było warunkiem koniecznym (*conditio sine qua non*) powstania lub pogłębienia się jego niewypłacalności.

W postępowaniu ze skargi pauliańskiej wykazanie niewypłacalności dłużnika należy do skarżącego wierzyciela. Do zastosowania art. 527 k.c. nie jest jednak konieczne wszczęcie postępowania egzekucyjnego i przeprowadzenie nieskutecznej egzekucji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 6 grudnia 1996 r., I ACr 853/96, Apel. W-wa 1997, nr 3, poz. 23) ani ogłoszenie upadłości dłużnika (wyrok Sądu Najwyższego z 18 września 1998 r., III CKN 612/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 56; wyrok SN z 24 stycznia 2000 r., III CKN 554/98, LEX nr 52736). Dla skorzystania przez wierzyciela ze skargi pauliańskiej wystarczy wykazanie, że niemożliwe okazało się - wobec stanu majątku dłużnika - zaspokojenie wierzytelności tego wierzyciela (wyrok Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2000 r., III CKN 554/98, LEX nr 52736). Podsumowując warunkiem skargi pauliańskiej jest wykazanie przez skarżącego (wierzyciela), że przysługuje

mu względem dłużnika wierzytelność oraz że nie może być ona zaspokojona z majątku dłużnika na skutek działanej przez niego czynności prawnej, w wyniku której stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w stopniu wyższym niż był przed dokonaniem tej czynności.

Powodowa spółka - w ocenie Sądu - wykazała, iż na skutek dokonanej darowizny nieruchomości na rzecz synów M. P. i K. P. dłużnicy R. P. (1) i U. P. stali się niewypłacalni w związku z czym strona powodowa nie może wyegzekwować od nich należnej jej kwoty wynikającej z nakazu zapłaty. R. P. (2) i U. P. nie posiadali żadnego innego majątku poza nieruchomością, którą darowali pozwanym.

Dla skuteczności skargi pauliańskiej nie jest konieczne, by w zamiarze dłużnika leżało pokrzywdzenie wierzycieli, ani też by zamiar ten skierowany był przeciwko określonemu wierzycielowi. Wystarczy, że dłużnik ma świadomość pokrzywdzenia wierzycieli. Świadomość taka istnieje, gdy dłużnik wie, że na skutek czynności prawnej określone aktywa wyjdą z jego majątku i że z tego powodu wierzyciele będą mieli trudności z zaspokojeniem, a w konsekwencji nastąpi ich pokrzywdzenie.

Jak wynika z akt sprawy w dniu sporządzenia umowy darowizny (18 stycznia 2012 r.) dłużnicy wiedzieli, iż posiadają zobowiązania względem strony powodowej, gdyż już wcześniej, tj. w dniu 13 września 2011 r. powodowa spółka wypowiedziała R. P. (1) trzy umowy leasingu stanowiące podstawę późniejszego wydania nakazu zapłaty.

Dłużnicy R. P. (1) i U. P. dokonując darowizny niewątpliwie mieli świadomość, iż uszczuplają swój majątek z aktywów, z których zaspokojenie mogłaby uzyskać strona powodowa z wierzytelności wynikających z nakazu zapłaty. Nie jest przy tym konieczne, aby świadomość pokrzywdzenia dotyczyła konkretnego wierzyciela, w szczególności tego, który wystąpił ze skargą pauliańską. Wystarczy świadomość dłużnika, że czynność prawna przez niego dokonana może spowodować pokrzywdzenie ogółu jego wierzycieli (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 listopada 1997 r., I ACa 737/97, Apel. W-wa 1998, nr 4, poz. 36). Gdyby R. P. (1) i U. P. nadal byli właścicielami darowanej nieruchomości wówczas strona powodowa mogłaby wszcząć egzekucję z tej nieruchomości i uzyskać zaspokojenie swojego roszczenia.

Nie jest istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, kiedy umowa darowizny została zawarta przez dłużników z pozwanymi. Zdaniem Sądu 18 stycznia 2012 r. dłużnicy wiedzieli doskonale o swoich zobowiązaniach wobec strony powodowej, a dokonując darowizny lokalu mieszkalnego jaki posiadali, zdawali sobie sprawę, że stają się niewypłacalni i egzekucja prowadzona przez stronę powodową będzie bezskuteczna.

Przepis 527 § 3 k.c. wprowadza ułatwienie dowodowe przez ustanowienie określonego w nim domniemania. Dla jego zastosowania konieczne jest wykazanie przez wierzyciela, że osobę trzecią łączył z dłużnikiem stosunek bliskości w chwili dokonania czynności prawnej krzywdzącej wierzycieli. Ustawa nie określa, jaki rodzaj stosunku łączącego osobę trzecią z dłużnikiem uzasadnia uznanie jej za „osobę będącą w bliskim z nim stosunku”. Ogólnie rzecz ujmując, w art. 527 § 3 chodzi o taki stosunek bliskości między dwiema osobami, który uzasadnia przyjęcie, że jedna z nich jest w posiadaniu informacji o obecnej sytuacji majątkowej drugiej (wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1996 r., I CRN 61/96, LexPolonica nr 309785, OSNC 1996, nr 9, poz. 125).

Stosunek bliskości z reguły wynika z powiązań rodzinnych: pokrewieństwa, małżeństwa czy powinowactwa, chociaż w niektórych wypadkach, mimo istnienia formalnych więzów rodzinnych, może on nie zachodzić (np. w razie nieutrzymywania przez krewnych żadnych kontaktów, wzajemnej między nimi wrogości lub obojętności). Bezspornym w sprawie jest, iż pozwani M. P. i K. P. to synowie dłużników R. P. (1) i U. P., a więc niewątpliwie istnieje między nimi stosunek bliskości.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, iż fakt, że pozwani są synami dłużników przesądza o tym, że wiedzieli oni lub przy dołożeniu należytej staranności mogli się dowiedzieć, że darowizna przedmiotowej nieruchomości jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela. Tym bardziej, że zamieszkiwali z dłużnikami.

Mając na uwadze przedstawione przyczyny i zasady Sąd orzekł jak w pkt. I wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto o przepis art. 98 § 1 k.p.c., zasądając od pozwanych, którzy przegrali proces, na rzecz strony powodowej koszty procesu na które składa się opłata stosunkowa od pozwu w kwocie 6.000 zł.

Koszty zastępstwa procesowego, zgodnie z wnioskiem strony powodowej, zostały między stronami wzajemnie zniesione na podstawie art. 100 k.p.c.